

den Deel af Indholdet i § 13, saaledes som den foreligger i Udkastet, hvorpaa det herved kommer an, det har det ikke blot været vor Bestemmelse at bevare — vi, som have stillet dette Endringsforslag —, men den er det ogsaa lykkedes os at faae optagen i vort Forslag, og at faae optagen i en saadan Skikkelse, at vi have undgaet enhver Anthyding af Partifflighed for nogenformhelt enkelt Religion, Kirke, Gudsdyrkelse osv.

Da der til dette Forslag under Nr. 5 er stillet 2 Endringsforslag, nemlig det under Nr. 4, som haade angaaer dette og selve Paragraphen; og et, som jeg tænker mig som Nr. 5 a, og som angaaer Ordet „utugtig,“ saa skal jeg tillade mig den Bemærkning, at jeg vistnok i Henhold til det Forslag, jeg har tilladt mig at være med at stille, vil stemme paa det uforandret, men at jeg forøvrigt, dersom det skulde skee, at man efter Nr. 4 vedtog en Forandring af Straffen, saa det kom til at hedde: „fra 2 Maaneder til 2 Aar,“ og saa paa den Betingelse vil stemme derfor, ja ogsaa i Tilfælde af, at Ordet „utugtig“ skulde stryges. Men dog maa jeg, hvad dette sidste angaaer, tillade mig at gøre opmærksom paa, at det er efter min Overbeviisning i Frihedens Interesse, at det er sat til, nemlig for at gøre det saa vanskeligt som muligt, at denne Lovbestemmelse, under nogetsomhelst Forhold og under nogenformhelt Betingelse, skulde kunne anvendes mod Mennesker, hvem det ikke var Ret til anvende den imod. „At der nemlig indtil en vis Grad maae blive ved at kunne udfomme Skrifter fremdeles, som der ogsaa hidtil er udfommet Skrifter, der frænke Sædeligheden, det troer jeg, Enhver vil være villig til at indrømme, selv naar vi med Sædelighed nærmest tænke paa, hvad man i engere Forstand betegner med dette Navn. Men langt bestemtere stiller Sagen sig, og det Strafværdige træder ganske anderledes frem, naar der tillige tilføies paa den ene Side, at det skal være et „utugtigt“ Skrift, det er, at det skal være vittetligt, at Skriftet gaaer ud paa, at det dreier sig om, at det beskæftiger sig med, at det virker for det, man kalder Utugt, og paa den anden Side, at det frænker „Blufærdigheden“, at det ogsaa i Henseende til For-

men sætter sig ud over alt Hensyn til det Sømmelige. Thi vel veed jeg, at en utugtigt Dtring kan i en vis Forstand blive langt farligere derved, at den tilfløres. Men Staten skylder dog, efter mit Stjøn, ogsaa Børn en vis Respect. Og derfor kan den taale meget i Grunden Utugtigt sagt, saalange det er paa nogen Maade indklædt, som den ikke kan taale sagt, naar det ikke blot i sig er utugtigt, men ogsaa er udtalt saaledes, at det umiddelbart frænker Blufærdigheden.

Jeg har nu kun en Sag tilbage, jeg ønskede at berøre, det er nemlig det, at medens jeg anbefaler dette Endringsforslag, føler jeg meget godt, hvor vanskeligt det er, at tale for det her ved den tredie Behandling, og hvor liden Sandsynlighed der virkelig er for, at Thinget, efterat det ved den foregaaende Behandling har erklæret sig for Paragraphen, nu skulde erklære sig for dette Endringsforslag. Men jeg vil dog anbefale det til Thingets Overveelse og Opmærksomhed, om det ikke i Forslaget skulde være lykkedes os, der have stillet det, hvad vi samvittighedsfuldt og med gjensidig Opoffrelse af individuelle Anskuelser have arbejdet hen paa, nemlig at fastholde og bevare alt det i § 13, som det paa nogen Maade kunde være Noget vigtigt og magtpaaliggende at faae bevaret.

Udler: Jeg reiste mig, for at understøtte Nr. 5, i Særdeleshed med Hensyn til den Lighed, det bringer i det Værn, som Loven maa yde alle de Religionsfamsund, som findes i Staten; men efter det Foredrag, jeg nylig hørte, er det, hvad jeg kunde ønske at sige, i denne og enhver anden Henseende blevet overflødig.

Unsgaard: Med Hensyn til det Endringsforslag, som jeg i Forening med flere andre ærede Landsbthingsmænd har tilladt mig at stille, skal jeg blot tillade mig endnu at bemærke, at jeg med den bedste Villie ikke har kunnet overbevise mig om, at der er noget Fortrin ved at forandre den Bestemmelse, hvorefter Justitsministeren har Anklagemagten, til, at denne skulde gaae over til Overvørighederne. Det er vistnok, at man kan sige, at denne Deel af Anklagemagten derved kommer i Overensstemmelse med de almindelige Regler i